

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 347/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného spoločnosťou ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., Sokolská 3244/18, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Šášik, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 52/2019 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 60/2019 a jeho uznesením z 15. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., Sokolská 3244/18, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Šášik, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 52/2019 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 60/2019 a jeho uznesením z 15. augusta 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa ustanovení § 279 ods. 1 a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, v rámci ktorého bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 19. mája 2019 v spojení s uznesením krajského súdu z 13. júna 2019, a to z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ adresoval okresnému súdu 16. júla 2019 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu (ďalej len „žiadosť o prepustenie“), o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 52/2019 zo 6. augusta 2019 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“), ktorým podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť o prepustenie zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal návrh sťažovateľa na nahradenie jeho väzby písomným sľubom, ďalej podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku

neprijal návrh sťažovateľa na nahradenie jeho väzby technickými prostriedkami v zmysle zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal, rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že dôvodom pre jeho vzatie do väzby bola jeho trestná minulosť, kde poznamenáva, že ide uňho o zahladené odsúdenia, ďalej tiež skutočnosť, že v inom vedenom trestnom konaní týkajúcom sa analogickej veci bola zaistená jeho stopa DNA, a tiež ním priznané okolnosti týkajúce sa jeho majetkovej situácie, a to dlh sťažovateľa na zdravotnom poistení, ako aj aktuálna situácia absencie finančného príjmu, keď ešte len očakáva určenie dôchodkového výmeru. Sťažovateľ oboznamuje ústavný súd s obsahom argumentácie, ktorú formuloval vo svojej žiadosti o prepustenie, v ktorej v prvom rade namietal nezákonnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe spočívajúcu podľa neho v neprípustnom zhromažďovaní dôkazov z iných trestných konaní, ktoré nemožno pri rozhodovaní o jeho väzbe v dotknutom trestnom konaní využiť. Ďalej tiež uvádza, že v žiadosti o prepustenie vytýkal orgánom činným v trestnom konaní ich postup odporujúci zásade v zmysle čl. 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorej sú orgány činné v trestnom konaní a súdy povinné väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene.

4. V ďalšom bode ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje tvrdenie, že sudca pre prípravné konanie, ktorý prvostupňovým uznesením jeho žiadosti o prepustenie nevyhovel, mal svoje „zamietajúce“ rozhodnutie vopred pripravené ešte pred vykonaním samotného väzobného výsluchu. Svoje presvedčenie sťažovateľ zdôvodňuje, uvádzajúc, že *„Všetko uvedené vyplynulo z diania na súde po skončení výsluchu, kedy sudca pre prípravné konanie, po krátkom prerušení, odovzdal obvinenému a ďalším zúčastneným 12 stranové zamietajúce rozhodnutie.“*. Následne znovu opakuje námietku o nedostatku v postupe orgánov činných v trestnom konaní, ktoré podľa jeho mienky nerešpektujú v jeho väzobnej trestnej veci spomenutú zásadu konať vo väzobných veciach prednostne

a urýchlene. Sťažovateľ namieta, že okresný súd túto ním prezentovanú okolnosť pri rozhodovaní o jeho väzbe ignoroval.

5. Sťažovateľ dôvodí, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho sťažnosti, ktorú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu uplatnil, na jeho zásadné sťažnostné námietky nereagoval. Na tomto mieste sťažovateľ uvádza, že krajský súd akceptoval závažné procesné pochybenia, ku ktorým došlo v spojitosti s trestným obvinením sťažovateľa. V nadväznosti na to sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca konkretizuje a uvádza, že k obvineniu sťažovateľa „*nedošlo zákonným spôsobom a už vonkoncom nie v súlade s trestným poriadkom dňa 17. mája 2019, ako sa to nepravdivo a zavádzajúco tvrdí v rozhodnutí vyšetrovateľky KÚFS ČVS: 42/7082-V-2019. [REDAKOVANÉ] nemohol byť a ani nebol dňa 17. mája 2019 obvinený, pretože z vykonávaných výsluchov ([REDAKOVANÉ] a spoluobvineného [REDAKOVANÉ]) vyplýva, že dňa 17. mája 2019 im nebolo obvinenie vznesené a obaja vystupovali v procesnom postavení podozrivých osôb...“.*

6. Napokon sťažovateľ argumentáciu ústavnej sťažnosti uzatvára a dôvodí, že konajúce súdy ďalšie trvanie jeho preventívnej väzby vo svojich rozhodnutiach riadne a zákonným spôsobom nezdôvodnili. Je toho názoru, že v danom štádiu trestného konania v jeho prípade väzba ako zaistovacie inštitút už svoj zákonný účel naplnila a nemôže byť zo strany orgánov činných v trestnom konaní zneužívaná. Podľa neho je zdôvodnenie jeho ďalšieho väzobného stíhania neobhájiteľné. V tejto súvislosti cituje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a uvádza, že v zmysle označenej judikatúry dôvodné podozrenie po určitom čase nemôže postačovať na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby a súd musí zistiť, či jej ďalšie trvanie odôvodňujú aj iné okolnosti.

7. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 52/2019 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 60/2019 a namietaným uznesením krajského súdu, predmetné uznesenie krajského súdu zrušil

a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ktorý svojím prvostupňovým uznesením nevyhovel sťažovateľovej žiadosti o prepustenie, a tiež postupom krajského súdu a jeho namietaným uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa uplatnená proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu.

K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 52/2019

13. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

14. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 52/2019 ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy

do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základnému právu zaručenému ústavou a právu zaručenému dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému postupu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 60/2019 a jeho namietanému uzneseniu

15. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

17. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy,

podľa ktorého sú všeobecné sudy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

18. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej žiadosti o prepustenie, ako aj v sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

19. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom

zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015).

20. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 16 až 19 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

21. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 350/09) a zistil, že okresný súd svoj záver o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie oprel o nasledujúce skutočnosti a z nich plynúce skutkové závery. Pre okresný súd dôvod preventívnej väzby sťažovateľa vyplynul z charakteru a rozsahu trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, kde okresný súd poukázal na konkrétne okolnosti vyšetrovanej trestnej činnosti, konštatujúc, že *„obaja obvinení do dodávkového vozidla nakladali cigarety z priestorov garáži, v ktorých sa nachádzalo spolu 10 932 760 ks cigariet rôznych obchodných značiek bez označenia kontrolnou známkou v súlade so zákonom, kedy možno s určitou hraničiacou s istotou dôvodne predpokladať, že by ich následne uvádzali do obehu pričom z charakteru daného skutku a množstva zaistených cigariet je absolútne vylúčené, že išlo o tovar pre osobnú spotrebu. V danom prípade je tiež možné naďalej dôvodne predpokladať, že obvinení konali v súčinnosti s neustáleným počtom ďalších osôb.“* V nadväznosti na to prezentoval okresný súd ďalšie skutočnosti, ktoré podľa stanoviska okresného súdu vytvárajú článok celkového rámca konkrétnych skutkových okolností zakladajúcich v prípade osoby sťažovateľa dôvodnú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Okresný súd v tomto smere poukázal na zistenia, podľa ktorých bol sťažovateľ identifikovaný v ďalšom vedenom trestnom konaní týkajúcom sa obdobnej trestnej činnosti, keď bola na mieste páchania vyšetrovanej trestnej činnosti zaistená stopa DNA sťažovateľa. V uvedenom kontexte v neposlednom rade poukázal aj na trestnú minulosť sťažovateľa zahŕňajúcu šesť záznamov v registri trestov vrátane posledného odsúdenia sťažovateľa pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Výpočet konkrétnych skutkových okolností

okresný súd uzavrel aj konštatovaním o nepriaznivých aktuálnych finančných pomeroch sťažovateľa v podobe dlžoby na zdravotnom poistení a aktuálnej absencie pravidelného príjmu.

22. Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ v sťažnosti, ktorú uplatnil proti prvostupňovému uzneseniu, prezentoval argumentáciu totožnú s tou, ktorú predstrel aj v podanej ústavnej sťažnosti. Krajský súd vo svojom rozhodnutí v reakcii na námietky sťažovateľa konštatoval splnenie materiálnych podmienok väzby, kde pretrvávajúce dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetřovaného skutku (sťažovateľom) oprel o výsledky vykonaného dokazovania podrobne prezentovaného v prvostupňovom uznesení okresného súdu (zadržanie sťažovateľa a spoluobvineného pri manipulácii s obrovským množstvom cigariet bez označenia kontrolnou známkou; SMS komunikácia zo zaisteného mobilného telefónu; zaistené motorové vozidlá a charakter ich vybavenia, listinné dôkazy a pod.). Za skutočnosť signalizujúcu dôvodnú obavu pre tzv. preventívnu väzbu považoval krajský súd rovnako ako prvostupňový súd charakter a rozsah vyšetřovanej trestnej činnosti, zistný dôvod jej páchania, nepriaznivú aktuálnu finančnú situáciu sťažovateľa, jeho trestnú minulosť a skutočnosť, že predchádzajúce odsúdenie nesplnilo u sťažovateľa svoj výchovný účel. Krajský súd sa vyjadril aj k tvrdeniam sťažovateľa, ktorý okresnému súdu vytkol, že sa pre jeho ponechanie vo väzbe fakticky rozhodol ešte pred vykonaním väzobného výsluchu, čo podľa mienky sťažovateľa preukazuje tá skutočnosť, že okresný súd vypracované prvostupňové uznesenie sťažovateľovi predložil iba s krátkym časovým odstupom od ukončenia väzobného výsluchu. Krajský súd vyhodnotil tieto tvrdenia sťažovateľa ako irelevantné a dôvodil, že objektivitu rozhodovania o väzbe nemohla narušiť skutočnosť, keď okresný súd potenciálne do pripraveného konceptu rozhodnutia vopred zahrnul skutkové okolnosti, ktoré existovali a boli známe už pred vykonaním väzobného výsluchu sťažovateľa. Krajský súd v nadväznosti na to konštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu jasne vyplýva, že sa doň premietli aj skutočnosti, ktoré boli prezentované počas väzobného výsluchu, či už zo strany prokurátora alebo samotného sťažovateľa. Krajský súd rovnako reagoval aj na námietky sťažovateľa, ktorými sa tento snažil spochybniť splnenie formálnych podmienok väzby, prezentujúc tvrdenia o procesných

pochybeniach vedeného vyšetovania. Krajský súd konštatoval regulárnosť procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní, keď bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie uznesením splňajúcim všetky predpísané zákonné náležitosti, a prezentoval tiež chronologický prehľad úkonov (uvedených v prvostupňovom uznesení okresného súdu) potvrdzujúci postup v súlade s už spomenutou zásadou zakotvenou v § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Krajský súd tiež poznamenal, že v spisovom materiáli sa nachádzajúce listinné dôkazy z iných trestných konaní sú relevantné z hľadiska hodnotenia osoby obvineného, keďže vypovedajú o podozrení, že sa sťažovateľ dopustil aj ďalšej trestnej činnosti rovnakého druhu ako vo väzobnej veci.

23. Vychádzajúc z bodov 21 a 22 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že právne závery krajského súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle (majú totiž logickú podobu, kde argumenty sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné), ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia na relevantné otázky formulované sťažovateľom v konaní o väzbe sťažovateľa poskytol náležitú a presvedčivú odpoveď. Ústavný súd súčasne zastáva názor, že krajským súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa väzobného rozhodovania) nijako nepopiera ich účel a zmysel a má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

24. Ústavný súd sa tak v žiadnom prípade nemôže stotožniť so stanoviskom sťažovateľa, ktoré v ústavnej sťažnosti predstrel, a síce s jeho tvrdením, že sa krajský súd posúdením jeho väzobnej veci nezaoberal dostatočne náležite a nezodpovedal jeho relevantné sťažnostné námietky. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu, tak ako je to uvedené v bode 22 odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu, svedčí o pravom opaku, a síce, že sa označenými námietkami krajský súd zaoberal a svoje závery k nim aj náležite podporil logickými argumentmi.

25. Ústavný súd sa predovšetkým nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že bol rozhodnutím konajúcich súdov ponechaný vo väzbe svojvoľne, neprímerane dlho (do času rozhodovania konajúcich súdov trvala väzba sťažovateľa približne tri mesiace) a bez náležitého preskúmania dôvodov väzby. Ako vyplýva z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov, základná materiálna podmienka väzby sťažovateľa, a to dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku je primerane zdôvodnená konkretizáciou doterajších výsledkov dokazovania majúcich podľa mienky ústavného súdu dostatočnú relevanciu. Takisto odôvodnenie preventívnej väzby je podložené súhrnom aktuálnych okolností vyplývajúcich priamo z charakteru vyšetrovanej trestnej činnosti v spojení s okolnosťami týkajúcimi sa osoby sťažovateľa, kde ústavný súd osobitne poznamenáva, že bez ohľadu na to, či ide v prípade sťažovateľa o minulé odsúdenia zahladené či nezahladené, pri posudzovaní osobnostného profilu sťažovateľa nemožno tieto odsúdenia prehliadať. Pokiaľ ide o listinné materiály ako dôkazy produkované v iných trestných konaniach, ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej takéto dôkazy (transparentným spôsobom prevzaté do príslušného trestného konania) hodnotil ako plne akceptovateľné pri väzobnom rozhodovaní (pozri napr. sp. zn. II. ÚS 221/2019). Ústavný súd takisto nemôže súhlasiť s tvrdeniami sťažovateľa o nedostatkoch v postupe prípravného konania v podobe prieskumov v konaní, keďže prehľad úkonov, tak ako sú prezentované na s. 8 a 9 prvostupňového uznesenia, tomuto tvrdeniu nenasvedčuje. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nedostatku jednej z formálnych podmienok väzby, a to vznesenie obvinenia zákonným spôsobom, ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že je námietka sťažovateľa značne neurčitá, absentuje presné uvedenie faktov, rovnako jej podloženie relevantnými listinnými dôkazmi. Preto vo vzťahu k nej uvádza len rámcovo, že prekážkou zákonnosti vedeného trestného stíhania nie je situácia, keď je po začatí trestného stíhania vo veci vykonaný výsluch podozrivého a až následne dôjde k vzneseniu obvinenia. Napokon vo vzťahu k presvedčeniu sťažovateľa o vopred pripravenom rozhodnutí okresného súdu zamietnuť jeho žiadosť o prepustenie ústavný súd uvádza, že irelevantnosť týchto domniek sťažovateľa plnou silou vyvracia jasné a presvedčivé odôvodnenie prvostupňového uznesenia, ktoré zahŕňa aj všetky relevantné okolnosti uvedené v priebehu väzobného výsluchu sťažovateľa a rovnako k nim smerovaný argumentačný postoj okresného súdu.

26. Vychádzajúc zo záverov uvedených v bodoch 23 až 25 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 60/2019 a namietaným uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

27. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu